

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/84/2018
Identifikačné číslo spisu:	3716200572
Dátum vydania rozhodnutia:	25.06.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Helena Haukvitzová
Funkcia:	súdca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3716200572.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcov 1/ E. C., trvalým pobytom v B., 2/ C. C., trvalým pobytom v B., zastúpených JUDr. Dušanom Divkom, advokát, spol. s r.o., so sídlom v Považskej Bystrici, Šoltésovej 346/1, proti žalovanej C. C., trvalým pobytom v B., zastúpenej advokátkou JUDr. Zuzanou Tomášovou, so sídlom v Považskej Bystrici, Železničná 90/12, o úpravu hospodárenia so spoločnou nehnuteľnosťou, vedenom na Okresnom súde Považská Bystrica pod sp. zn. 6C/17/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 30. novembra 2017 sp. zn. 19Co/442/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovanej nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Považská Bystrica (ďalej aj len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. augusta 2016 č.k. 6C/17/2016-101 upravil spôsob hospodárenia ohľadne nákladov a zabezpečovania vykurovania rodinného domu súpisné číslo XXX, stojaceho na parcele XXX/X, k.ú. B. tak, že žalovaná na svoje náklady zabezpečí vykurovaciu sezónu, ktorú bude realizovať v období od 15. októbra 2016 do 30. apríla 2017 tak, že zakúpi potrebné množstvo dreva a uhlia a zabezpečí vykurovanie, a v týchto istých časových úsekoch ďalšiu vykurovaciu sezónu od 15. októbra 2017 do 30. apríla 2018 zabezpečia na svoje náklady žalobcovia. Takto sa to bude medzi žalobcami a žalovanou striedať každú vykurovaciu sezónu do budúcnosti, pokiaľ nenastane zmena pomerov. Ďalej súd prvej inštancie uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcom náhradu trov konania a právneho zastúpenia, na účet právneho zástupcu žalobcov vo výške 100 %. Rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že žalobcovia a žalovaná sú podieloví spoluvlastníci rodinného domu č. XXX tak, že žalobcovia 1/ a 2/ sú podielovými spoluvlastníkmi každý v 1/4-ine a žalovaná v 1/2-ine. Dlhodobou existuje nepísaná dohoda, na základe ktorej užíva dolný byt žalovaná a horný byt žalobcovia. V pivničných priestoroch sa nachádza kotol ústredného kúrenia na pevné palivo a v minulosti v rodinnom dome kúrili rodičia žalobcu 1/ a žalovanej. Po tom, ako sa títo odsťahovali do susedného domu, kúrili jednu vykurovaciu sezónu žalobcovia a

ďalšiu vykurovaciu sezónu žalovaná. Dňa 12. novembra 2015 doručila žalovaná zástupcovi žalobcov vyjadrenie, v ktorom uviedla, že byt v dome č. XXX neobýva, pretože je neobývateľný v dôsledku havárie odpadového potrubia, ktorú jej spôsobil žalobca 1/. Vzhľadom na tieto tvrdenia žalovanej, súd ustanovil znalca Ing. Viliama Lejčika, ktorý v znaleckom posudku č. 48/2016 konštatoval, že časť rodinného domu, súpisné číslo XXX., ktorú má v užívaní žalovaná, je obývateľná. Právne súd prvej inštancie zdôvodnil rozhodnutie ustanovením § 139 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka a uviedol, že v záujme zachovania kvality veci - rodinného domu č. XXX je, aby rodinný dom bol v zimných mesiacoch vykurovaný. V obci B. je vykurovanie zabezpečované pevným palivom, na čo je aj prispôsobený kotol ústredného kúrenia. V minulosti bolo vykurovanie zabezpečované spoluvlastníkmi tak, že jeden rok zabezpečovala kúrenie žalovaná a druhý rok žalobcovia. Žalovaná sa mylne domnieva, že si môže vybudovať samostatné kúrenie pre svoju bytovú jednotku bez súhlasu žalobcov alebo rozhodnutia súdu. Vzhľadom k tomu, že medzi stranami sporu nedošlo k dohode, bolo potrebné, aby užívacie práva ohľadom vykurovania rodinného domu upravil súd tak, že jeden rok bude kúrenie zabezpečovať žalovaná a druhý rok žalobcovia. Napokon súd prvej inštancie poznamenal, že to, akým spôsobom má byť vykurovanie zabezpečené, upravujú normy občianskeho práva, ktoré sa využívajú v bytovom hospodárstve, a ktoré určujú koľko stupňov minimálne musí byť v obytných miestnostiach. O trovách konania rozhodol s poukazom na § 255 ods. 1 CSP tak, že priznal náhradu trov konania vo výške 100 % žalobcom, keďže títo boli v konaní úspešní.

2. Na odvolanie žalobcov Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 30. novembra 2017 sp. zn. 19Co/442/2016 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol. Žalovanej priznal voči žalobcom 1/ a 2/ nárok na náhradu trov konania. Po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 388 CSP k § 365 ods. 1 písm. h/ CSP zmeniť, pretože vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd právnu kvalifikáciu aplikovanú súdom prvej inštancie, a to ohľadne ustanovenia Občianskeho zákonníka o hospodárení spoluvlastníkov so spoločnou vecou (§ 139 ods. 1, 2), považoval za nesprávnu. Uviedol, že súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku najprv deklaroval, že vykurovanie domu je „v záujme zachovania kvality veci“, nižšie však už uviedol, že (z dôvodu nedohody medzi spoluvlastníkmi) „bolo potrebné, aby užívacie práva ohľadom vykurovania domu upravil súd“. Zo samotného odôvodnenia napadnutého rozsudku teda vyplýva zamietanie hospodárenia s vecou v záujme zachovania jej kvality s užívaním veci. Uviedol, že medzi stranami nebolo sporné, že o spôsobe užívania spoločného domu medzi nimi existuje dohoda o tom, že prízemie má právo užívať žalovaná a prvé poschodie žalobcovia. Z toho vyplýva, že pokiaľ ide o vymedzenie užívacích práv jednotlivých spoluvlastníkov, nebol daný predpoklad na to, aby rozhodol súd (nedohoda spoluvlastníkov), a vymedzenie užívacích práv spoluvlastníkov ani nebolo predmetom konania. Predmetom konania tak, ako ho vymedzili žalobcovia v žalobe, bolo zabezpečenie vykurovania predmetného rodinného domu s tým, že malo ísť o plnohodnotné vykurovanie, ktoré by zabezpečilo primeraný tepelný štandard pre osoby bývajúce v predmetnom dome. Podľa právneho názoru odvolacieho súdu však zabezpečenie tepelného štandardu spoluvlastníka, ktorý v dome býva, nepatrí do rozsahu povinností ostatných spoluvlastníkov. Pojem „hospodárenie so spoločnou vecou“ (použitý v ustanovení § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka) nemá zákonnú definíciu, právna teória a judikatúra však vymedzila, že ide o úkony, ktoré sa týkajú ekonomickej stránky spoločnej veci, zachovania jej kvality, prípadne jej zhodnotenia a hospodárskeho využitia (tak, aby spoluvlastníkom priniesla majetkový prospech), napr. jej údržbu, opravu, úpravu, používanie, prenajatie, nakladanie so spoločnou vecou. Za hospodárenie so spoločnou vecou treba považovať aj všetky opatrenia slúžiace k zachovaniu podstaty a udržiavaniu spoločnej veci v stave zodpovedajúcom jej účelu, zachovaniu jej funkčnosti a k ochrane veci spôsobom obvyklým v danom čase tak, aby sa hodnota spoločnej veci neznížovala rýchlejšie než zodpovedá prirodzenému opotrebeniu. Ide teda o také činnosti, ktoré nesúvisia len s kvalitou užívania nehnuteľnosti, ale ich nevykonávanie ovplyvňuje funkčnosť nehnuteľnosti, jej účel a v neposlednom rade spôsobuje aj znehodnotenie nehnuteľnosti (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3MCdo/2/2008). To znamená, výkladom a contrario, že pod pojem hospodárenie so spoločnou vecou nepatria také činnosti, ktoré súvisia len s kvalitou užívania nehnuteľnosti niektorými (nie všetkými) spoluvlastníkmi. Odvolací súd uviedol, že v danom prípade išlo len o rozdelenie užívacích práv, nie však o právne rozdelenie predmetného domu na dve samostatné bytové jednotky. Pokiaľ nie je

fyzické rozdelenie domu na bytové jednotky evidované v katastri nehnuteľností, je potrebné predmetný dom zhodne s listom vlastníctva považovať za jednu nehnuteľnosť s tromi spoluvlastníkmi. Žalobcovia, ani žalovaná, teda nemôžu bez súhlasu väčšiny spoluvlastníkov (resp. bez rozhodnutia súdu podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka) robiť zásadnejšie stavebné zásahy do domu, aj keď by sa tieto úpravy týkali len tej časti domu, ktorú oni sami užívajú. Odvolací súd súhlasil s tvrdením žalovanej v tom, že je jej právom, nie však povinnosťou bývať v byte, ktorého je spoluvlastníčkou. Žalobcovia sami potvrdili, že žalovaná v predmetnom dome neprespáva, má tam len uložené veci, čo však nevyžaduje také vykurovanie ako pri bývaní. Na rozdiel od nájomného vzťahu pri bezodplatnom užívaní nehnuteľnosti niektorými z jej spoluvlastníkov (ktoré bolo v tomto prípade konkludentne dohodnuté všetkými spoluvlastníkmi) si musia spoluvlastníci, ktorí nehnuteľnosť užívajú, zabezpečiť štandard bývania sami. Zabezpečenie plnohodnotného vykurovania domu nepatrí do rozsahu záväzkov, ktoré musí znášať každý vlastník (a spoluvlastník) nehnuteľnosti v zmysle čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ani do rozsahu pojmu „hospodárenie so spoločnou vecou“ podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Ak teda nejde o nájomný vzťah, ani súd nemôže uložiť spoluvlastníkovi domu, ktorý v dome nebýva, aby zabezpečil plnohodnotné vykurovanie domu (resp. aby sa v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu podieľal na jeho zabezpečení), pretože to presahuje rozsah pojmu „hospodárenie so spoločnou vecou“, keďže plnohodnotné vykurovanie domu nepredstavuje údržbu, ani zhodnotenie domu, teda nie je v záujme všetkých spoluvlastníkov, ale len tých, ktorí v dome bývajú. Odvolací súd konštatoval, že pre udržiavanie domu je potrebné temperovanie, na ktorom by sa mali podieľať všetci spoluvlastníci, avšak prípadné uloženie povinnosti žalovanej, aby počas každej druhej vykurovacej sezóny zabezpečila temperovanie domu, jednak nebolo žalobcami navrhované a jednak by nepredstavovalo rozumné a účinné riešenie vzniknutej situácie (čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP).

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej len „dovolatelia“) dovolanie, ktoré odôvodnili podľa § 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Namietali, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom vo veci rozhodol na základe zistenia skutkového stavu súdom prvej inštancie bez toho, že by dokazovanie doplnil, a zaujal vo veci iný, odlišný právny názor bez použitia prostriedkov procesného útoku alebo prostriedkov procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie. Vyslovili názor, že odvolací súd vychádzal z iného skutkového zistenia a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné, a to aj s poukazom na publikované stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R 111/1998 a Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 551/2012. Za mylný považovali právny názor odvolacieho súdu, že pod pojem „hospodárenie so spoločnou vecou“ nepatria také činnosti, ktoré súvisia len s kvalitou užívania niektorými (nie všetkými) jej spoluvlastníkmi, a ktorý podľa ich názoru nezodpovedá zákonnému ustanoveniu § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože všetci spoluvlastníci užívajú predmetný dom, toto užívanie vyžaduje cez zimné obdobie vykurovanie a v minulosti toto vykurovanie zabezpečovali pri dohode, že každú vykurovaciu sezónu vykurovanie zabezpečovali spoluvlastníci striedavo a pravidelne na svoje náklady. Namietali tiež nesprávny názor odvolacieho súdu, že zabezpečenie plnohodnotného vykurovania domu nepatrí do rozsahu záväzkov, ktoré musí znášať každý vlastník a spoluvlastník nehnuteľnosti, a že to ani nepatrí do rozsahu pojmu hospodárenie so spoločnou vecou podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka; ani súd nemôže uložiť spoluvlastníkovi domu, ktorý v dome nebýva, aby zabezpečil plnohodnotné vykurovanie domu, resp. aby sa v rozsahu svojho spoluvlastníckeho podielu podieľal na jeho zabezpečení, pretože to presahuje rozsah pojmu „hospodárenie so spoločnou vecou“, keďže plnohodnotné vykurovanie domu nepredstavuje ani údržbu, ani zhodnotenie domu, a teda nie je v záujme všetkých spoluvlastníkov, ale len tých, ktorí v dome bývajú, ako ani s tvrdením odvolacieho súdu, že uloženie povinnosti žalovanej, aby počas každej druhej vykurovacej sezóny zabezpečila temperovanie domu nebolo žalobcami navrhované. Toto tvrdenie odvolacieho súdu je v rozpore so žalobným petitom, preto považovali odôvodnenie napadnutého rozhodnutia za rozporné s petitom ich žaloby. Namietali tiež tvrdenie odvolacieho súdu spočívajúceho v tom, že nimi navrhované riešenie by nepredstavovalo rozumné riešenie vzniknutej situácie, keďže by si museli sami vyriešiť vykurovanie nad rámec vykurovania a nakoľko sa nedomáhali, aby sa žalovaná podieľala na nákladoch vykurovania finančne, súd by musel rozhodnúť nad rámec žaloby. Navrhli napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vrátiť vec na nové konanie, a zároveň žiadali o priznanie náhrady trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

4. Žalovaná sa k podanému dovolaniu nevyjadrila.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť. Stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 veta prvá CSP) rozhodnutia dovolacieho súdu je uvedené v nasledovných bodoch.

6. V danom prípade bolo dovolanie podané za účinnosti nového civilného procesného kódexu. Aj za účinnosti CSP treba dovolanie považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj naďalej nie „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

7. Už v rozhodnutiach vydaných do 30. júna 2016 najvyšší súd opakovane vyjadril názor aktuálny aj v súčasnosti, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 357/2015, 4 Cdo 1176/2015, 5 Cdo 255/2014, 8 Cdo 400/2015). Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

8. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3 Cdo 319/2013, 1 Cdo 348/2013, 3 Cdo 357/2016, 3 ECdo 154/2013, 3 Cdo 208/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, len ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie úspešne napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je procesnou povinnosťou dovolaťel'a vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolaťel' vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. Z obsahu dovolania je zrejmé, že žalobcovia vyvodzujú prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento nesprávny procesný postup videli v tom, že odvolací súd nedodrжал postup podľa

ustanovení § 383 a nasl. CSP a rozhodol bez doplnenia dokazovania, zaujal odlišný právny názor ohľadne výkladu § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení spoluvlastníkov so spoločnou vecou, vychádzal z iného skutkového zistenia a jeho rozhodnutie je nepreskúmateľné.

12. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestranom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03). Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci, to, ako súd viedol spor, znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a marenie možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

13. V preskúmvanej veci dovolatelia vymedzili zmätočnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP tým, že odvolací súd konal v rozpore s ustanoveniami § 383 a § 384 ods. 1 CSP, keď vychádzal z iného skutkového zistenia ako súd prvej inštancie, nezopakoval dokazovanie v potrebnom rozsahu a vyjadril svoj odlišný právny názor, ktorý nezodpovedá zákonnému ustanoveniu § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

14. V zmysle § 383 CSP odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

14.1. Podľa § 384 ods. 1 CSP ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

14.2. Podľa § 384 ods. 3 CSP odvolací súd môže doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366.

14.3. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

15. V ustanovení § 383 CSP je vyjadrená zásada, že odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Odvolací súd nemôže prehodnotením dokazovania, ktoré vykonal súd prvej inštancie, odlišne posúdiť skutkový stav prejednávanej veci. Táto zásada vyplýva z princípu neúplnej apelácie. Výnimkou sú prípady, v ktorých odvolací súd dokazovanie zopakuje alebo doplní. Ak je odvolací súd toho názoru, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám. Odvolací súd môže doplniť dokazovanie vykonaním ďalších dôkazov navrhnutých stranou, ak ich nevykonala súd prvej inštancie, hoci ich strana navrhla, ako aj doplniť dokazovanie za podmienok uvedených v § 366 CSP, pokiaľ pôjde o tzv. novoty v odvolacom konaní. Odvolací súd je aj počas odvolacieho konania povinný prihliadať na prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré doteraz neboli použité, ale len vtedy, ak sa

týkajú procesných podmienok, sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie. Právo tzv. novôt v odvolacom konaní je v systéme neúplnej apelácie nastavené reštriktívne ako výnimka z pravidiel, že v odvolacom konaní nie sú prípustné tie prostriedky procesného útoku alebo obrany, ktoré neboli procesnou stranou uplatnené pred súdom prvej inštancie. Podľa dovolacieho súdu v danom prípade sa o tzv. novoty v odvolacom konaní v zmysle predpokladanom Civilným sporovým poriadkom nejednalo.

16. V preskúmvanej veci odvolací súd založil svoj odlišný záver od súdu prvej inštancie v otázke „hospodárenia spoluvlastníkov so spoločnou vecou“ v zmysle ustanovenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, predovšetkým na vymedzení pojmu hospodárenie so spoločnou vecou a úprave užívania (ako formy hospodárenia so spoločnou vecou), čo je otázkou právnou. Odvolací súd vychádzal zhodne so súdom prvej inštancie zo zistení, že o spôsobe užívania spoločného domu medzi stranami existuje dohoda o tom, že prízemie má právo užívať žalovaná a prvé poschodie žalobcovia. Pokiaľ ide o vymedzenie užívacích práv jednotlivých spoluvlastníkov, nebol potom daný zákonný predpoklad na to, aby rozhodol súd (nedohoda spoluvlastníkov). Predmetom konania tak, ako ho vymedzili žalobcovia v žalobe, bolo zabezpečenie vykurovania predmetného rodinného domu s tým, že malo ísť o plnohodnotné vykurovanie, ktoré by zabezpečilo primeraný tepelný štandard pre osoby bývajúce v predmetnom dome. Podľa názoru dovolacieho súdu však zabezpečenie tepelného štandardu spoluvlastníka, ktorý v dome býva, nepatrí do rozsahu povinností ostatných spoluvlastníkov. Spoluvlastnícky podiel nie je len mierou účasti na vlastníckom vzťahu k spoločnej veci, ale tiež určuje rozsah práv a povinností jednotlivých spoluvlastníkov. To sa vzťahuje aj na práva a povinnosti súvisiace s hospodárením so spoločnou vecou. Za hospodárenie so spoločnou vecou v zmysle § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka nepatria také činnosti, ktoré súvisia len s kvalitou užívania nehnuteľnosti niektorými (nie všetkými) jej spoluvlastníkmi. Z uvedeného je zjavné, že odvolací súd nebol v danom prípade toho názoru, že súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. K zmene rozhodnutia tu došlo predovšetkým z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia právnej kvalifikácie a aplikácie ustanovenia § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka o hospodárení spoluvlastníkov so spoločnou vecou. Za tohto stavu nebol žiaden dôvod dokazovanie v potrebnom rozsahu odvolacím súdom v zmysle § 384 ods. 1 CSP zopakovať. Ak preto odvolací súd rozhodol o odvolaní žalovanej bez zopakovania dokazovania, nejde o postup, ktorým by vylúčil žalobcov z uskutočňovania im patriacich procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

17. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalobcovia v súvislosti s argumentáciou o nesprávnom procesnom postupe dovolacieho súdu de facto namietali nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia dovolacieho súdu, arbitrárnosť jeho rozhodnutia a správnosť jeho právnych záverov, teda právne posúdenie veci odvolacím súdom.

18. V súvislosti s dovolacou námietkou žalobcov dovolací súd uvádza, že už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmätočnosť a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná len za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku), ktorá prípustnosť dovolania nezakladala. S týmto názorom sa stotožnil aj Ústavný súd Slovenskej republiky (pozri rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015 a I. ÚS 547/2016). Na zásade, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska (rovnako ako v prípade nesprávneho hodnotenia dôkazov) nedotkli, preto ho treba

považovať aj naďalej za aktuálne.

19. V danom prípade odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety zjednocujúceho stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov. O taký prípad ide napríklad vtedy, keď dovolaním napadnuté rozhodnutie neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne keď odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia má také nedostatky, že sa svojou povahou, intenzitou, významom a právnymi dôsledkami predstavuje exces, ktorý možno charakterizovať ako „justičný omyl“ v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri napr. Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však nedáva podklad pre tvrdenie dovolateľov, že nespĺňa požiadavku riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Odvolací súd v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, zhrnul podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán sporu, pričom jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávny.

20. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcov dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľov, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalobcovia preto neopodstatnene namietajú, že im odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07). V posudzovanom prípade z odôvodnení rozhodnutí súdov oboch inštancií chápaných v ich organickej jednote (I. ÚS 259/2018) je dostatočne zrejmé, čoho a z akých dôvodov sa domáhali žalobcovia, čo navrhovali procesné strany, z ktorých skutočností a dôkazov súdy vychádzali, akými úvahami sa riadil prvoinštančný súd, ako ich posudzoval odvolací súd a aké závery zaujal k jeho právnemu posúdeniu. V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery; prijaté rozhodnutie náležite vysvetlil.

20.1. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

21. Pokiaľ dovolatelia vytýkajú odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

22. Z vyššie uvedených dôvodov dospel dovolací súd k záveru, že žalobcovia nedôvodne namietajú existenciu vady uvedenej v § 420 písm. f/ CSP.

23. Žalobcovia ďalej v dovolaní uviedli, že prípustnosť ich dovolania je daná tiež ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej praxe odvolacieho súdu.

24. Pre všetky procesné situácie, v ktorých § 421 ods. 1 CSP pripúšťa dovolanie, má mimoriadny význam obsah pojmu „právna otázka“, a to, ako dovolateľ túto otázku v dovolaní zadefinuje a špecifikuje. Otázkou relevantnou z hľadiska § 421 ods. 1 CSP môže byť pritom len otázka právna (teda v žiadnom prípade nie skutková otázka). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj o otázku procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

25. Právnu úpravou dovolania v Civilnom sporovom poriadku sa sleduje náprava nesprávností v individuálnom spore dovolateľa, ale tiež dosiahnutie cieľov významných z hľadiska celkového rozhodovania všeobecných súdov Slovenskej republiky. Ustanovením § 421 ods. 1 písm. a/ CSP sa takto sleduje zámer minimalizovať nežiaduce odklony rozhodnutí odvolacích súdov od rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, a tým prispieť k ich jednotnému rozhodovaniu. Účelom ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP je dosiahnuť vyriešenie dosiaľ ešte nevyriešenej právnej otázky a prispieť k vytvoreniu ustálenej rozhodovacej praxe. Ustanovenie § 421 ods. 1 písm. c/ CSP má za cieľ dosiahnutie jednoty v rozhodovaní odvolacích senátov.

26. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP má tiež osobitný význam korelačný vzťah medzi „právnou otázkou“ a „rozhodovacou praxou odvolacieho súdu“. Najvyšší súd už v niektorých rozhodnutiach uviedol, že „ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovaně vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu, alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali“ (rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 158/2017, 4 Cdo 95/2017, 5 Cdo 87/2017, 6 Cdo 21/2017 a tiež 6 Cdo 129/2017).

27. Pre právnu otázku, ktorú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, je charakteristický „odklon“ jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej dovolací súd už určitú právnu otázku vyriešil a odvolací súd sa svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu“, pričom (ako bolo uvedené v bode 26. tohto odôvodnenia) za ustálenú rozhodovaciu prax odvolacieho súdu možno považovať aj jednotlivé rozhodnutie, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnili.

28. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa opiera o § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť (a označením rozhodnutia najvyššieho súdu doložiť), v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, c/ uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená. Sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo kritika prístupu odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 203/2016, 2 Cdo 54/2018, 3 Cdo 6/2017, 3 Cdo 67/2017, 4 Cdo 95/2017, 7 Cdo 140/2017).

29. Ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, nevymedzí právnu otázku a neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil, dovolací súd nemôže uskutočniť meritorný dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane, ale v prípade absencie vymedzenia právnej otázky a bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; v opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný bezbrehý dovolací prieskum, priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v CSP, ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 CSP (pozri Števček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, Praha: C. H. BECK, str. 1382 a rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 14/2018, 2 Cdo 167/2017, 3 Cdo 28/2017, 5 Cdo 13/2018, 7 Cdo 114/2018, 8 Cdo 78/2017).

30. Dovolatelia videli dovolací dôvod uvedený v § 421 ods. 1 písm. a/ CSP v tom, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru vo veci určenia spôsobu hospodárenia ohľadne nákladov a zabezpečovania vykurovania rodinného domu. Právny názor odvolacieho súdu založeného na tom, že zabezpečenie plnohodnotného vykurovania domu nepatrí do rozsahu záväzkov, ktoré musí znášať každý vlastník (a spoluvlastník) nehnuteľnosti v zmysle čl. 20 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, a ani do rozsahu pojmu „hospodárenie so spoločnou vecou“ podľa § 139 ods. 2 Občianskeho zákonníka, považujú dovolatelia za nesprávny a mylný dôvodiac, že všetci spoluvlastníci užívajú uvedený dom, toto užívanie vyžaduje vykurovanie cez zimné obdobie, a v minulosti sa to zabezpečovalo pri dohode.

31. Vychádzajúc z vyššie uvedených teoretických úvah dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľmi nastolená otázka nie je takou dovolacou otázkou, akú má na mysli ustanovenie § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Z obsahu vyplýva, že dovolatelia vyjadrili len nesúhlasné stanovisko s rozhodnutím odvolacieho súdu bez toho, aby presne vymedzili právnu otázku zároveň poukazujúc na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil. Podľa názoru dovolacieho súdu v danom prípade ide o polemiku dovolateľov s právnym názorom odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, či kritiku toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu právnej otázky ohľadne otázky „hospodárenia so spoločnou vecou“.

32. Dovolací súd si plne uvedomuje, že by bolo v rozpore s princípmi spravodlivého procesu, pokiaľ by sa pri posudzovaní dovolania uplatňoval prílišný formalizmus. V rozpore s týmito princípmi ale nie je prístup majúci na zreteli, že ustanovenia CSP vyžadujú istú mieru formálneho a obsahového vyjadrenia dôvodov, z ktorých procesná strana vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania. Text, ktorý dovolatelia uviedli v dovolaní z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, neobsahuje exaktné označenie právnej otázky, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

33. Z vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dovolanie žalobcov odmietol, a to v časti namietajúcej vadu zmätočnosti (§ 420 písm. f/ CSP) podľa § 447 písm. c/ CSP, a vo zvyšnej časti podľa ustanovenia § 447 písm. f/ CSP.

34. Úspešnej žalovanej dovolací súd nepriznal náhradu trov dovolacieho konania, pretože jej žiadne

nevznikli.

35. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.